

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Încheiere

Dosar nr. E/1/2020

Ședința publică de la 12 octombrie 2016

Președinte:	Adela Vintilă	- judecător
	Adina Ponea	- judecător
	Claudia Vișoiu	- judecător
	Mariana Trotea	- magistrat-asistent

La data de 15 septembrie 2021, s-a luat în examinare cererea de revizuire formulată de Banca A împotriva deciziei nr. K din 23 iunie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. G/33/2017.

Dezbaterile asupra cererii de sesizare a C.J.U.E. și, în subsidiar, asupra cererii de revizuire au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 15 septembrie 2021, iar pronunțarea a fost amânată succesiv la datele de 28 septembrie 2021 și 12 octombrie 2021, în cele din urmă hotărându-se următoarele:

ÎNALTA CURTE

Deliberând cu privire la adresarea întrebărilor preliminare Curții de Justiție a Uniunii Europene, din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, constată următoarele:

I. Situația de fapt și actele administrative fiscale contestate pe calea contenciosului administrativ

1. Prin încheierea civilă nr. C/25.11.2015 pronunțată în dosarul nr. D/1285/2015 al Tribunalului specializat Cluj a fost autorizată efectuarea mențiunilor în Registrul Comerțului referitoare la fuziunea prin absorbție intervenită între Banca A- societate absorbantă și Banca B- societate absorbită, în condițiile în care Banca A cumpărase deja 100% din acțiunile băncii absorbite. Prețul acțiunilor fusese negociat între părți la o valoare inferioară valorii lor de piață, iar acțiunile au fost reflectate în situațiile financiare ale societății absorbante la costul de achiziție, conform reglementărilor contabile aplicabile, și anume Ordinul Băncii Naționale a României nr. 27/2010 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu

Standardele Internaționale de Raportare Financiară (IFRS), aplicabile instituțiilor de credit.

2. Formalitățile au fost efectuate la 31.12.2015, dată la care fuziunea a devenit efectivă și a fost reflectată în situațiile financiare ale societății absorbante, conform standardului IFRS 3 - Combinări de întreprinderi. Astfel, la data efectivă a fuziunii, diferența dintre prețul plătit de Banca A pentru achiziția acțiunilor și valoarea justă a activelor și datoriilor societății absorbite a fost reflectată în contul de profit și pierdere individual al societății absorbante ca un câștig în urma unei cumpărări în condiții avantajoase (en. bargain purchase).

3. Anterior datei fuziunii efective, Banca A a adresat A.N.A.F., la 22.07.2015, o cerere de emitere a unei soluții fiscale individuale anticipate cu privire la tratamentul fiscal al câștigului în urma unei cumpărări în condiții avantajoase, câștig ce urma a fi înregistrat de Banca A în urma fuziunii cu Banca B, la data efectivă a fuziunii. A arătat că, în opinia sa, venitul recunoscut în contul de profit și pierdere al anului 2015 ca un câștig în urma cumpărării în condiții avantajoase este neimpozabil la calculul impozitului pe profit aferent anului fiscal în care fuziunea a devenit efectivă, pentru că fuziunea este o operațiune neutră din punct de vedere fiscal, transferul activelor și pasivelor nefiind impozabil.

4. Cererea Băncii A a fost soluționată prin Ordinul Președintelui A.N.A.F. nr. Y/01.11.2016. Prin ordinul menționat s-a stabilit că, potrivit Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, categoriile de venituri neimpozabile sunt numai cele expres menționate în art. 20. În conformitate cu IFRS 3- Combinări de întreprinderi, câștigul realizat în urma cumpărării în condiții avantajoase va fi reflectat în contul de profit și pierdere al societății absorbante, fără a înregistra prime de fuziune. Având în vedere că venitul nu se regăsește în categoriile de venituri expres menționate în art. 20 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, acesta reprezintă venit impozabil la calculul profitului impozabil al societății absorbante.

5. Deși avea posibilitatea, potrivit art. 42 alin. (6) din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, să notifice autorității fiscale dezacordul cu soluția fiscală anticipată, lipsind-o astfel de efecte juridice, Banca A a ales să-i conserve aceste efecte și să o conteste, iar prin decizia de soluționare a contestației X/12.11.2017, A.N.A.F. a respins contestația împotriva Ordinului Președintelui A.N.A.F. nr. Y/01.11.2016.

6. În motivarea deciziei, s-a reiterat că venitul obținut ca urmare a cumpărării în condiții avantajoase înregistrat de Banca A la data efectivă a fuziunii nu intră în niciuna dintre categoriile de venituri neimpozabile din art. 20 din Codul fiscal adoptat prin Legea nr. 571/2003.

7. Cât privește prevederile art. 27 ind. 1 din același Cod și art. 4 și 7 din Directiva 2009/133/CE, A.N.A.F. a arătat că acestea sunt aplicabile fuziunilor transfrontaliere, art. 27 ind. 1 din Codul fiscal transpunând prevederile directivei. Or, starea de fapt prezentată este aceea a fuziunii dintre două bănci cu statut de contribuabili înregistrați din punct de vedere fiscal în România, iar nu în state membre diferite ale Uniunii Europene.

8. Nu sunt aplicabile nici prevederile art. 27 alin.(4) și (5) din Codul fiscal, având în vedere că situația dată nu se încadrează în prevederile art. 27 alin. (3) din

Codul fiscal. Astfel, prevederile art. 27 alin. (4) lit. a) și alin. (5) din Codul fiscal se aplică exclusiv operațiunilor de reorganizare prevăzute la alin. (3) al aceluiași articol, or operațiunea de fuziune prin absorbție în care societatea absorbantă deține toate titlurile de participare ale societății absorbite nu intră în rândul operațiunilor menționate la art. 27 alin. (3) din Codul fiscal, în forma în vigoare la data de 31.12.2015.

9. În concluzie, câștigului obținut ca urmare a cumpărării în condiții avantajoase, înregistrat de Banca A în urma fuziunii cu Banca B, i se aplică norma generală, potrivit căreia câștigul respectiv este venit impozabil la calculul profitului impozabil al societății absorbante.

10. Reclamanta a contestat actele administrative fiscale emise de A.N.A.F. în fața instanței de contencios administrativ național.

11. Astfel, prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Cluj- Secția de contencios administrativ și fiscal sub nr. G/33/2017, reclamanta Banca A a chemat în judecată pe pârâții Agenția Națională de Administrare Fiscală și Președintele A.N.A.F., solicitând anularea deciziei de respingere a contestației administrative X/12.11.2017, emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală și a Ordinului Președintelui A.N.A.F. nr. Y/01.11.2016 pentru aprobarea soluției fiscale individuale anticipate referitoare la tratamentul fiscal al câștigului în urma unei cumpărări în condiții avantajoase înregistrat de Banca A, în calitate de societate absorbantă, în urma fuziunii cu Banca B- societate absorbită, la data efectivă a fuziunii-31.12.2015 și, consecutiv, obligarea A.N.A.F. la emiterea unei soluții fiscale individuale anticipate prin care să se stabilească faptul că tratamentul fiscal al câștigului în urma cumpărării în condiții avantajoase, înregistrat de Banca A la data fuziunii presupune considerarea acestui câștig ca venit neimpozabil.

II. Hotărârile judecătorești pronunțate în litigiu

12. Prin sentința civilă nr. H/09.11.2017, Curtea de Apel Cluj a admis în parte cererea reclamantei, a anulat decizia de respingere a contestației administrative X/12.11.2017 și Ordinul Președintelui A.N.A.F. nr. Y/01.11.2016, obligând A.N.A.F. să emită o nouă soluție fiscală individuală, prin care să se stabilească că tratamentul fiscal al câștigului în urma cumpărării în condiții avantajoase, înregistrat de Banca A la data fuziunii presupune considerarea acestui câștig ca venit neimpozabil.

13. Prin încheierea premergătoare din 22.06.2017, Curtea de Apel Cluj a respins excepția inadmisibilității acțiunii, pe care pârâții au invocat-o cu motivarea că reclamanta ar fi avut exclusiv posibilitatea respingerii soluției fiscale anticipate printr-o notificare adresată autorității fiscale. Curtea a reținut că este posibilă cenzurarea unei soluții fiscale individuale anticipate.

14. În motivarea sentinței, care s-a bazat și pe un raport de expertiză în specialitatea fiscalitate administrat în cauză cu privire la chestiunea tratamentului fiscal al câștigului în urma unei cumpărări în condiții avantajoase, instanța de fond a reținut că art. 20 din Codul fiscal nu este singurul care reglementează categorii de venituri neimpozabile și că sunt aplicabile prevederile art. 27 din Codul fiscal,

referitoare la situațiile de reorganizări, lichidări și alte transferuri de active și titluri de participare.

15. Fuziunea din 31.12.2015 între Banca A, care deținea în proporție de 100% acțiunile Băncii B, și această din urmă bancă nu intră în categoria celor prevăzute de art. 27 alin. (3) Cod fiscal, însă este aplicabil art. 27 alin.(5) Cod fiscal, care stabilește soluția de neimpozitare a operațiunii de anulare a titlurilor de participare ale societății absorbante la societatea absorbită.

16. În cazul fuziunii analizate, nu s-au emis titluri de participare la persoana juridică succesoare deoarece acțiunile Băncii B au fost cumpărate în totalitate, anterior fuziunii, de către Banca A.

17. Art. 27 alin.(5) Cod fiscal trimite la operațiuni de genul celor menționate în alin. (3), respectiv fuziune sau divizare, iar nu și la condițiile menționate în acel alineat. Cazul de neimpozitare de la art. 27 alin. (5) este distinct, fiind aplicabil în situația în care persoana juridică absorbantă deține cel puțin 15%, respectiv 10% din titlurile de participare la persoana juridică absorbită, situație care se regăsește în cauză. Ca atare, în urma operațiunii de fuziune prin absorbție, la care se referă alineatul 3, anularea ulterioară a titlurilor de participare nu se consideră transfer imposibil.

18. În acest sens sunt și concluziile expertizei fiscale, care arată că diferența dintre prețul plătit de Banca A pentru achiziția acțiunilor Băncii B și valoarea justă a activelor și datoriilor acestei societăți reflectată în contul de profit și pierdere individual al Băncii A ca și câștig în urma cumpărării în condiții avantajoase se încadrează în prevederile art. 27 alin. (5) raportat la alin. (3) din Codul fiscal. Astfel, este corelat tratamentul contabil cu cel fiscal și se asigură identitatea de tratament indiferent de standardele contabile utilizate, cu respectarea principiului neutralității fiscale a fuziunii.

19. Conform art. 243 ind. 4 din Legea nr. 31/1990, în cazul fuziunii în care societatea absorbantă deține 100% din acțiunile societății absorbite, nu sunt aplicabile prevederile art. 250 alin. (1) lit. b) din aceeași lege, respectiv nu se emit acțiuni, și nici prevederile art. 241 lit. c)-e) din aceeași lege, nefiind calculată o rată de schimb a acțiunilor, ci în conformitate cu standardul contabil internațional IFRS 3 a fost reflectată diferența dintre valoarea justă a activelor și datoriilor și prețul plătit pentru acțiuni, în contul de profit și pierdere al societății absorbante.

20. Sentința nr. H/09.11.2017 și încheierea premergătoare din 22.06.2017 au fost atacate cu recurs de către pârâții A.N.A.F. și Președintele A.N.A.F..

21. Prin decizia nr. K/23.06.2020, Înalta Curte de Casație și Justiție-Seția de contencios administrativ și fiscal a admis recursurile îndreptate împotriva sentinței, pe care a casat-o și, rejudecând, a respins cererea reclamantei Banca A, ca nefondată. Prin aceeași decizie a respins recursurile îndreptate împotriva încheierii premergătoare din 22.06.2017, reținând că acțiunea prin care s-a cerut anularea soluției fiscale anticipate este admisibilă, chiar dacă Banca A a avut și opțiunea de a notifica dezacordul față de soluția fiscală anticipată, lipsind-o astfel de efecte juridice.

22. În motivarea deciziei definitive se reține că, în urma cumpărării în condiții avantajoase de către Banca A a acțiunilor băncii absorbite, la data fuziunii -

31.12.2015, câștigul rezultat nu se încadrează în nicio prevedere a Codului fiscal care să stabilească neimpozitarea.

23. Interpretarea dată de instanța de fond art. 27 alin. (5) din Codul fiscal este forțată câtă vreme, înainte de data fuziunii prin absorbție, Banca A deține deja 100% din acțiunile băncii absorbite, astfel că nu au fost emise acțiuni către acționarii băncii absorbite. Acționarii absorbitei nu mai pot deveni acționari ai absorbantei, deci venitul obținut este impozabil la calculul profitului societății absorbante.

24. Operațiunea de fuziune prin absorbție, în care societatea absorbantă deține toate titlurile de participare ale societății absorbite nu este cuprinsă în operațiunile menționate în art. 27 alin. (3) din Codul fiscal, motiv pentru care în situația dată nu sunt aplicabile prevederile art. 27 alin.(5) din același act normativ.

25. Cât privește dispozițiile art. 27 ind. 1 din Codul fiscal, prin care sunt transpuse prevederile Directivei 90/434/CEE, acestea nu sunt aplicabile cauzei întrucât se referă la reorganizările transfrontaliere.

26. Instanța de recurs s-a referit și la raportul de expertiză fiscală realizat în cauză, arătând că aprecierile expertului bazate pe dispozițiile art. 243 ind. 4 și art. 250 alin.(1) lit.b) din Legea nr. 31/1990 sunt nelegale și netemeinice dacă li se dă un înțeles care să conducă la aplicabilitatea în cauză a art. 27 alin. (5) din Codul fiscal.

27. În realitate, art. 250 alin.(1) lit.b) din Legea nr. 31/1990 arată ce operațiune nu se poate efectua după absorbție în privința acțiunilor la societatea absorbantă și nicidecum nu are semnificația anulării titlurilor deținute de societatea absorbantă în societatea absorbită, din perspectiva Codului fiscal.

28. În cazul particular al fuziunii între companii care aplică IFRS, când compania absorbantă deține titluri în compania absorbită, se impune eliminarea acestor participații și înlocuirea lor cu activul net transferat de la societatea absorbită, iar potrivit pct. 34 din IFRS 3, orice câștig rezultat se reflectă direct în contul de profit sau pierdere al companiei absorbante, fără a înregistra prime de fuziune. Prin urmare, venitul net realizat reflectat în contul de rezultat al societății absorbante reprezintă venit impozabil conform art. 20 din Codul fiscal.

III. Cererea de revizuire

29. Banca A a promovat la data de 28.10.2020, în termenul legal, cerere de revizuire a deciziei civile nr. K/23.06.2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția de contencios administrativ și fiscal, solicitând anularea deciziei în ceea ce privește admiterea recursurilor declarate împotriva sentinței Curții de Apel Cluj, rejudecarea recursurilor și respingerea acestora.

30. Cererea de revizuire este întemeiată pe dispozițiile art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, potrivit căreia o astfel de cale extraordinară de atac de retractare poate fi formulată împotriva unei decizii definitive dacă aceasta a fost pronunțată „cu încălcarea priorității dreptului comunitar”.

31. Trimitând la dispozițiile art. 27 din Codul fiscal, pct. 85 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal și art. 243 ind. 4 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, revizuenta arată că există un conflict între legislația

fiscală națională și normele europene privitoare la sistemul comun de impozitare aplicabil reorganizărilor și transferurilor de active, care nu poate fi soluționat decât prin aplicarea principiului priorității dreptului european.

32. Susține că banca absorbită – Banca B, deși era persoană juridică română, înființată în România după exigențele sistemului bancar, în fapt era o filială a societății austriece M, iar Directiva 2009/133/CE a Consiliului, care garantează neutralitatea fuziunii, este aplicabilă și fuziunii de față ce implică societăți din state membre diferite.

33. Dispozițiile fiscale naționale – art. 20 și 27 din Codul fiscal - așa cum au fost interpretate de autoritatea fiscală și de instanța de recurs - reprezintă un obstacol în calea liberei funcționări a pieței interne. În mod constant, revizuenta a afirmat pe parcursul litigiului că fuziunea prin absorbție simplificată reprezintă o fuziune în sensul art. 2 alin. (1) lit. a) pct. iii) din Directiva 2009/133/CE, iar art. 4 alin. (1) din Directivă arată explicit că o fuziune nu determină impozitarea plusvalorii calculate prin diferența dintre valoarea reală a activelor și pasivelor transferate și valoarea lor fiscală. Or, Înalta Curte a pronunțat o hotărâre care validează teza contrară, pe baza unei interpretări a art. 20 și 27 din Codul fiscal în mod vădit incompatibilă cu dreptul european.

34. Deși Banca A a susținut încălcarea prin soluția fiscală individuală anticipată a principiului neutralității fiscale, instanța de recurs nu a analizat această chestiune.

35. În cadrul procesual al revizuirii, revizuenta-reclamantă a solicitat adresarea unor întrebări preliminare Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul art. 267 TFUE, arătând că, atunci când în privința soluționării unor situații pur interne, o legislație națională este în conformitate cu soluțiile adoptate în dreptul Uniunii, în special pentru a evita apariția unor discriminări împotriva resortisanților naționali sau a unor eventuale denaturări ale concurenței, există un interes cert al Uniunii ca, pentru evitarea unor divergențe de interpretare, dispozițiile sau noțiunile preluate din dreptul Uniunii să primească o interpretare uniformă, oricare ar fi condițiile în care acestea urmează a fi aplicate.

36. Contrar raționamentului reliefat prin decizia supusă revizuirii, simpla identificare a faptului că speța aduce în discuție aplicarea unei norme de drept intern, într-un context pur intern nu este suficientă pentru a exclude de plano necesitatea analizării și interpretării dreptului european.

37. Art. 27 din Codul fiscal își are ca sursă de inspirație dreptul european, respectiv prevederile Directivei 90/434/CEE, așa cum reiese din nota de fundamentare a Codului fiscal. Acest articol a fost modificat înainte de aderarea la Uniunea Europeană, prin Legea nr. 343/2006, care a introdus și art. 27 ind. 1 referitor la regimul fuziunilor transfrontaliere. Dispozițiile art. 2 lit. a) a treia liniuță din Directiva 90/434/CEE au fost corect transpuse în art. 27 ind. 1 alin. (3) pct. 1 lit. c) din Codul fiscal, însă nu a fost modificată în mod corespunzător și reglementarea aplicabilă persoanelor juridice române, din art. 27. Efectele acestei omisiuni constau în posibilitatea unei interpretări eronate a legii naționale, de natură a încălca dreptul european.

38. Revizuenta se referă și la deplina aliniere la prevederile Directivei 2009/133/CE a soluțiilor fiscale pentru fuziunea dintre persoanele juridice române în noul Cod fiscal, adoptat prin Legea nr. 227/2015, în vigoare din 1 ianuarie 2016 (a se vedea art. 32 din noua reglementare și expunerea de motive a noului Cod fiscal).

39. Având în vedere că prin cererea de revizuire se invocă încălcarea priorității dreptului unional, se impune o examinare a compatibilității cu dreptul european a interpretării date legislației fiscale naționale prin decizia supusă revizuirii.

40. Revizuenta arată că este necesară interpretarea dreptului european pentru a se stabili dacă principiul interpretării conforme se aplică și în cazul unei legislații naționale care preia soluția din cea europeană.

41. Dincolo de neregularitatea strecurată în 2003 la preluarea în vechiul Cod fiscal a definiției fuziunii din Directiva 90/434/CEE, soluția de neimpozitare a unor asemenea operațiuni, prevăzută de art. 27 alin. (5) din Codul fiscal, este identică cu cea aplicabilă operațiunii vizate de art. 2 lit. a) a treia liniuță din Directivă, de art. 7 din aceeași Directivă.

42. A condiționa aplicarea unui regim fiscal special de neimpozitare de calificarea formală ca fuziune (în sensul alineatului 3 al art. 27 din vechiul Cod fiscal) a operațiunii de anulare a participațiilor deținute de societatea absorbantă la societatea absorbită înseamnă a lăsa neaplicabil art. 27 alin. (5) din Codul fiscal.

Prin urmare, se impune sesizarea C.J.U.E. cu interpretarea art. 7 din Directiva 2009/133/CE, pentru a se stabili dacă acesta se aplică condiționat de calificarea operațiunii drept fuziune.

43. Sunt propuse următoarele întrebări:

1. Prevederile art. 7 din Directiva 2009/133/CE, coroborate cu principiul interpretării conforme, trebuie interpretate în sensul că nu poate fi supusă impozitării o operațiune care are ca efect anularea tuturor participațiilor pe care o societate beneficiară le deține într-o altă societate, ca urmare a transferului tuturor activelor și pasivelor acesteia din urmă către cea dintâi?

2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, se menține aceeași concluzie pentru ipoteza în care operațiunea nu se încadrează în definiția dată noțiunii de fuziune de legea națională, întrucât aceasta nu a preluat textul corespondent european, în măsura în care textul legal național corespunzător art. 7, deși condiționează aplicarea sa de calificarea operațiunii ca fuziune, se referă la neimpozitarea unor operațiuni de anulare a participațiilor?

44. Întrucât interpretarea dată de instanța de recurs legislației naționale dă naștere unui tratament fiscal diferențiat al operațiunilor realizate între resortisanți români, față de cele realizate între un resortisant român și un resortisant din alt stat membru, revizuenta propune și o a treia întrebare pe calea căreia să se clarifice dacă dreptul european este compatibil cu reglementări naționale care dau naștere unui astfel de tratament diferențiat, defavorabil operațiunilor realizate în context pur intern. Astfel, a treia întrebare ar fi dacă reglementarea fiscală națională din art. 27 alin. (3) și (5) din Codul fiscal este compatibilă cu art. 18, art. 26 alin. (2) și art. 63 TFUE sau, dimpotrivă, reprezintă o discriminare cu efecte negative asupra concurenței libere în piața unică și asupra libertății de circulație a capitalurilor, astfel încât trebuie să fie înlăturată de la aplicare.

IV. Apărările autorității fiscale

45. Intimata-pârâtă A.N.A.F. solicită respingerea cererii de revizuire, în principal, ca inadmisibilă iar, în subsidiar, ca nefondată. Arată că revizuenta invocă interpretarea greșită de către instanța de recurs a unor dispoziții interne - art. 27 din Codul fiscal, pct. 85 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal și art. 243 ind. 4 din Legea nr. 31/1990, însă instanța de revizuire nu este o instanță de control judiciar și nu are căderea să verifice dacă soluția este corectă sau greșită.

46. Dispozițiile Directivei 2009/133/CE pretins încălcate de către instanța de recurs nu sunt aplicabile cauzei, banca absorbantă și banca absorbită având ambele statut de contribuabili înregistrați fiscal în România, iar nu în state membre diferite ale Uniunii Europene. Aceste aspecte au fost deja dezlegate de instanța de recurs și este inadmisibilă cererea de revizuire prin care, în lipsa oricărui element de noutate, se urmărește revizuirea unei hotărâri definitive prin care a fost deja dezlegată problematica legată de aplicarea principiului priorității dreptului unional, pentru că s-ar încălca autoritatea de lucru judecat a respectivei hotărâri.

47. Dacă s-ar trece de inadmisibilitate, A.N.A.F. arată că Directiva 2009/133/CE nu este aplicabilă în cauză și se invocă în mod nefondat încălcarea principiului priorității dreptului unional.

48. Intimata a expus un punct de vedere și asupra cererii de sesizare a C.J.U.E., arătând că instanța națională este cea care stabilește relevanța dreptului unional pentru soluționarea litigiului pendinte și dacă este necesară sau nu adresarea întrebărilor. Or, dispozițiile Directivei 2009/133/CE nu sunt aplicabile în speță, băncile între care a avut loc transferul de active și pasive nefiind persoane juridice din state membre diferite ale Uniunii.

49. De asemenea, legislația națională este aliniată și compatibilă cu reglementarea unională. Reamintește importanța principiului autorității de lucru judecat, atât în ordinea juridică a Uniunii, cât și în ordinea juridică națională.

V. Precizări apreciate necesare

50. În cadrul cererii de revizuire, revizuenta Banca A a arătat că soluția fiscală individuală anticipată a fost emisă după termenul legal, astfel că, adoptând o atitudine prudentă, Banca A la data de 31.12.2016 a repartizat în rezerve din profitul net suma de 264.096.036 lei reprezentând echivalentul impozitului pentru câștigul din achiziție, sumă care s-a dedus din profitul net al anului 2016 și nu s-a distribuit acționarilor. A susținut revizuenta că dacă tratamentul fiscal confirmat în această ultimă etapă a procedurii judiciare ar fi cel de impozitare a câștigului din achiziția Băncii B, în contra prevederilor explicite ale legislației europene relevante, banca ar suferi o pierdere echivalentă cu suma de 264.096.036 lei, care ar reprezenta impozit pe profit aferent anului 2016.

51. O altă precizare care se impune este aceea că prin decizia supusă revizuirii au fost respinse recursurile îndreptate împotriva încheierii premergătoare din 22.06.2017 a Curții de Apel Cluj, astfel că, în mod definitiv, s-a stabilit că cererea de

anulare a soluției fiscale individuale anticipate este admisibilă și trebuie soluționată pe fond. Situația fiscală la care soluția fiscală se aplică a devenit o realitate, așa încât hotărârea care va rămâne definitivă în prezentul litigiu tranșează problema litigioasă a tratamentului fiscal al câștigului înregistrat în urma cumpărării în condiții avantajoase, la data fuziunii, iar părțile nu ar mai putea să deschidă un nou litigiu cu privire la impozitarea sau nu a acestui câștig.

52. Nu a fost identificată jurisprudență națională relevantă.

VI. Dispozițiile naționale aplicabile

53. Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Art. 21 - (1) Constituie motiv de revizuire, care se adaugă la cele prevăzute de Codul de procedură civilă, pronunțarea hotărârilor rămase definitive prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene, reglementat la art. 148 alin. (2) coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României, republicată.

54. Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Reorganizări, lichidări și alte transferuri de active și titluri de participare

Art. 27 - (3) Prevederile prezentului articol se aplică următoarelor operațiuni de reorganizare, dacă acestea nu au ca principal obiectiv evaziunea fiscală sau evitarea plății impozitelor:

a) fuziunea între două sau mai multe persoane juridice române, în cazul în care participanții la oricare persoană juridică care fuzionează primesc titluri de participare la persoana juridică succesoare;

b) divizarea unei persoane juridice române în două sau mai multe persoane juridice române, în cazul în care participanții la persoana juridică inițială beneficiază de o distribuire proporțională a titlurilor de participare la persoanele juridice succesoare;

c) achiziționarea de către o persoană juridică română a tuturor activelor și pasivelor aparținând uneia sau mai multor activități economice ale altei persoane juridice române, numai în schimbul unor titluri de participare;

d) achiziționarea de către o persoană juridică română a minimum 50% din titlurile de participare la altă persoană juridică română, în schimbul unor titluri de participare la persoana juridică achizitoare și, dacă este cazul, a unei plăți în numerar care nu depășește 10% din valoarea nominală a titlurilor de participare emise în schimb.

(4) În cazul operațiunilor de reorganizare prevăzute la alin. (3) se aplică următoarele reguli:

a) transferul activelor și pasivelor nu se tratează ca un transfer impozabil în înțelesul prezentului titlu; (...)

(5) Dacă o persoană juridică română deține minimum 15%, respectiv 10%, începând cu anul 2009, din titlurile de participare la o altă persoană juridică română care transferă active și pasive către prima persoană juridică, printr-o operațiune prevăzută la alin. (3), anularea acestor titluri de participare nu se consideră transfer impozabil.

55. Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, adoptate prin Hotărârea de Guvern nr. 44/2004

Punctul 85 - În înțelesul art. 27 alin. (3) lit. a) și b) din Codul fiscal, operațiunile de fuziune și divizare sunt reglementate prin Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

56. Legea societăților comerciale nr. 31/1990

Art. 238 – (1) Fuziunea este operațiunea prin care:

a) una sau mai multe societăți sunt dizolvate fără a intra în lichidare și transferă totalitatea patrimoniului lor unei alte societăți în schimbul repartizării către acționarii societății sau societăților absorbite de acțiuni la societatea absorbantă și, eventual, al unei plăți în numerar de maximum 10% din valoarea nominală a acțiunilor astfel repartizate; sau

b) mai multe societăți sunt dizolvate fără a intra în lichidare și transferă totalitatea patrimoniului lor unei societăți pe care o constituie, în schimbul repartizării către acționarii lor de acțiuni la societatea nou-constituită și, eventual, al unei plăți în numerar de maximum 10% din valoarea nominală a acțiunilor astfel repartizate.

Art. 243 ind. 4 - În cazul unei fuziuni prin absorbție, prin care una sau mai multe societăți sunt dizolvate fără a intra în lichidare și transferă toate activele și pasivele lor unei alte societăți care deține toate acțiunile lor sau alte titluri conferind drepturi de vot în adunarea generală, următoarele articole nu se vor aplica: art. 241 lit. c) -e), art. 243 ind. 2, art. 243 ind. 3, art. 244 alin. (1) lit. b) și f), art. 245 și art. 250 alin. (1) lit. b). Articolul 242 alin. (3) rămâne aplicabil.

Art. 250 - (1) Fuziunea sau divizarea are următoarele consecințe: (...)

b) acționarii sau asociații societății absorbite sau divizate devin acționari, respectiv asociați ai societății absorbante, respectiv ai societăților beneficiare, în conformitate cu regulile de repartizare stabilite în proiectul de fuziune/divizare;

VII. Dispoziții relevante din dreptul Uniunii Europene

57. Directiva 2009/133/CE a Consiliului din 19 octombrie 2009 privind regimul fiscal comun care se aplică fuziunilor, divizărilor, divizărilor parțiale, cesionării de active și schimburilor de acțiuni între societățile din state membre diferite și transferului sediului social al unei SE sau SCE între statele membre

Articolul 2 - În sensul prezentei directive:

(a) „fuziune” înseamnă o operațiune prin care:

(i) una sau mai multe societăți, în momentul și ca efect al dizolvării fără lichidare, își transferă totalitatea activelor și pasivelor către o altă societate existentă, în schimbul emiterii către acționarii lor a unor acțiuni reprezentând capitalul celeilalte societăți și, dacă este cazul, al plății în numerar a maximum 10 % din valoarea nominală sau, în absența valorii nominale, a valorii nominale contabile echivalente a titlurilor respective;

- (ii) două sau mai multe societăți, în momentul și ca efect al dizolvării fără lichidare, își transferă totalitatea activelor și pasivelor unei alte societăți pe care o înființează, în schimbul emiterii către acționarii lor a unor titluri reprezentând capitalul noii societăți și, dacă este cazul, al plății în numerar a maximum 10 % din valoarea nominală sau, în absența valorii nominale, a valorii nominale contabile echivalente a titlurilor respective;
- (iii) o societate, în momentul și ca efect al dizolvării fără lichidare, își transferă totalitatea activelor și pasivelor către societatea care deține toate titlurile ce reprezintă capitalul său;

Articolul 4 - (1) O fuziune, divizare sau divizare parțială nu determină impozitarea plusvalorii calculate prin diferența între valorile reale ale activelor și pasivelor transferate și valorile lor fiscale.

Articolul 7 - (1) Atunci când o societate beneficiară deține o participație în capitalul societății cedente, veniturile societății beneficiare provenite din anularea participației sale nu se impozitează.

(2) Statele membre pot deroga de la dispozițiile alineatului (1), în cazul în care societatea beneficiară deține mai puțin de 15 % din capitalul societății care efectuează transferul.

De la 1 ianuarie 2009, procentul minim de participație este de 10 %.

VIII. Motivarea adresării întrebărilor preliminare

58. Înalta Curte este investită cu o cerere de revizuire a unei decizii definitive—cale extraordinară de atac de retractare prevăzută de art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, motivul de revizuire fiind încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene.

59. Prima chestiune ce trebuie lămurită este admisibilitatea revizuirii.

60. Corelând norma din art. 21 din Legea nr. 554/2004 cu decizia nr. 45/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, obligatorie, dată în interpretarea normei arătate, se reține că, o primă condiție de admisibilitate a revizuirii este aceea a invocării unei încălcări a dreptului unional prin hotărârea supusă revizuirii, ceea ce implică incidența dreptului unional în cauza dedusă judecății.

61. Dar, pe calea revizuirii nu poate fi cenzurată dezlegarea pe care instanța de recurs a dat-o problematicii aplicării principiului priorității dreptului unional, întrucât revizuirea nu este o cale de atac de reformare, ci una de retractare. De aici decurge a doua condiție de admisibilitate: instanța de recurs să fi lăsat netratate prin decizia supusă revizuirii argumentele de drept european, a căror analizare se cere pe calea revizuirii.

62. În același timp însă, în revizuire trebuie respectate limitele judecății în fond, inclusiv din perspectiva cauzei juridice a cererii, adică a motivelor de nelegalitate invocate la adresa actelor administrative fiscale care au făcut obiectul acțiunii în anulare, aceasta fiind o a treia condiție de admisibilitate.

63. Analizând îndeplinirea condițiilor menționate, Înalta Curte constată că este nefondată susținerea autorității fiscale intimată, potrivit căreia revizuirea ar fi inadmisibilă pentru că revizuenta urmărește exercitarea unui control de legalitate asupra deciziei supuse revizurii, specific unei căi de atac de reformare.

64. Instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra argumentelor intimatei-reclamante întemeiate pe dreptul Uniunii, ci a reținut numai că dreptul european - Directiva 2009/133/CE, care a înlocuit Directiva 90/434/CEE - nu este incident în cauză pentru că operațiunea supusă analizei nu este una transfrontalieră. Însă, reclamanta nu a susținut caracterul transfrontalier al operațiunii de fuziune prin absorbție, ci dimpotrivă a arătat că fuziunea a avut loc între persoane juridice române, fiind supusă dispozițiilor art. 27 din Codul fiscal. Incidenta dreptului unional a fost reclamată, încă din etapa administrativă a contestației, în susținerea aplicabilității principiului neutralității fuziunii. Reclamanta a arătat că art. 27 din Codul fiscal, aplicabil operațiunilor naționale, trebuie interpretat în conformitate cu dreptul european aplicabil operațiunilor transfrontaliere, ca să se asigure egalitatea de tratament fiscal și nediscriminarea. Cazuistica C.J.U.E. evocată de reclamantă, respectiv hotărârile din cauzele C-126/10 Foggia (EU:C:2011:718), C-352/08 Modehuis (EU:C:2010:282), C-43/00 Andersen (EU:C:2002:15), C-28/95 Leur Bloem (EU:C:1997:369), se referă la aplicarea Directivei 90/434/CEE unor situații pur interne, în raport de care C.J.U.E. a decis că are competența de a se pronunța asupra întrebărilor preliminare care i-au fost adresate.

65. Or, instanța de recurs nu a tratat argumentele expuse de reclamantă cu privire la neutralitatea fuziunii și incidenta dreptului unional din perspectiva armonizării voluntare la care a recurs legiuitorul român, ceea ce face să fie îndeplinită cea de-a doua condiție de admisibilitate.

66. Prin cererea de revizuire, Banca A a susținut că datorită acționariatului străin al băncii B absorbite, fuziunea ar fi implicat societăți din două state membre diferite. Această susținere se îndepărtează de la linia de argumentație avută la fond și nu are un temei în drept, persoana juridică română neputând fi confundată cu acționarii săi. Se constată însă că digresiunea este abandonată de către revizuentă, care, prin cererea de sesizare a C.J.U.E., reiterează argumentele pentru care a apreciat asupra incidenței în cauză a dreptului unional încă din etapa contestației administrative.

67. Ca atare, Înalta Curte constată că este îndeplinită și cea de-a treia condiție, nefiind depășită cauza juridică a cererii de chemare în judecată, prin care s-a susținut neutralitatea fuziunii, inclusiv din perspectiva dreptului unional. Problematika aplicării dreptului unional la o situație pur internă, pentru argumente care țin de armonizare voluntară, respectiv de voința legiuitorului de a asigura tratament identic operațiunilor naționale și celor transfrontaliere pentru evitarea apariției unor discriminări împotriva resortisanților naționali sau a unor eventuale denaturări ale concurenței, rămasă neanalizată în recurs, constituie substanța motivului de revizuire invocat, care trebuie analizat în revizuire.

68. Revenind însă la prima condiție de admisibilitate, instanța de revizuire trebuie să lămurească dacă instanța de recurs era ținută de obligația de interpretare conformă cu Directiva 2009/133/CE a normei naționale, respectiv dacă dreptul

Uniunii este aplicabil cauzei de față, în care se dezbate o situație pur internă, cu vocație însă la aplicabilitatea dreptului Uniunii, din motive asemănătoare, dar nu identice cu cele identificate în jurisprudența C.J.U.E. anterior amintită.

69. În jurisprudența precitată (în special, Hotărârea din 17 iulie 1997 în cauza C-28/95 *Leur Bloem*, pct. 33) instanța europeană a statuat că revine judecătorului național aprecierea asupra întinderii exacte a trimiterii din dreptul intern la dreptul unional, competența Curții fiind limitată la examinarea dispozițiilor dreptului unional întrucât limitele aplicării dreptului unional unor situații pur interne ar rezulta din dreptul intern, și, pe cale de consecință, ar fi de competența exclusivă a jurisdicțiilor statelor membre.

70. Totuși, în cauza de față, revizuenta invocă o încălcare de către instanța de recurs a obligației sale de interpretare conformă cu Directiva 2009/133/CE a normei naționale aplicabile cauzei deduse judecării, respectiv a art. 27 alin. (5) din Codul fiscal.

71. Ținând seama de principiul securității juridice și de imperativul respectării autorității de lucru judecat a hotărârii definitive, hotărârea instanței de recurs nu ar putea fi revizuită decât dacă se constată că dreptul Uniunii guvernează cauza dedusă judecării, iar instanța de recurs era ținută de obligația interpretării conforme.

72. Interpretarea conformă este un principiu de drept unional (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 octombrie 2004, *Pfeiffer*, C-397/01 la C-403/01, EU:C:2004:584, pct. 114). Ca atare, a statua asupra condițiilor și sferei de aplicare a acestui principiu revine Curții de Justiție a Uniunii Europene.

73. În consecință, Înalta Curte socotește necesar să adreseze Curții de la Luxemburg prima întrebare expusă în dispozitivul prezentei încheieri.

74. Cât privește circumstanțele în care urmează a se statua asupra aplicabilității dreptului unional în cauză, este de menționat că adoptarea art. 27 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal a avut ca model Directiva 90/434/CEE, așa cum rezultă din expunerea de motive a Legii nr. 571/2003, conform căreia legiuitorul și-a propus armonizarea cadrului legal fiscal intern cu Directiva menționată.

75. Cu toate acestea, definiția fuziunii din dreptul intern nu corespunde întrutotul definiției fuziunii din Directiva 90/434/CEE, respectiv în art. 238 din Legea nr. 31/1990 nu este definită și fuziunea prin absorbție prin care o societate, în momentul și ca efect al dizolvării fără lichidare, își transferă totalitatea activelor și pasivelor către societatea care deține toate titlurile ce reprezintă capitalul său, menționată în art. 2 lit. a) a treia liniuță din Directiva 90/434/CEE.

76. Prin Legea nr. 343/2006, legiuitorul român a adus unele modificări art. 27 din Codul fiscal și, în același timp, a introdus art. 27 ind. 1, destinat să reglementeze operațiunile transfrontaliere. Art. 27 ind. 1 este o transpunere fidelă a prevederilor Directivei 90/434/CEE, însă art. 27 din Codul fiscal, care reglementează operațiunile naționale, nu a fost modificat în sensul unei reglementări identice cu cea din art. 27 ind. 1. Art. 27 alin. (3) lit. a), coroborat cu pct. 85 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, a continuat să trimită la fuziunea definită prin art. 238 din Legea nr. 31/1990, iar alin. (4) al art. 27, care stabilește caracterul neimpozabil al transferului de active și pasive, precum și alin. (5) al art. 27, care stabilește că veniturile rezultate din anularea titlurilor de participație ale societății absorbante la

societatea absorbită nu se consideră transfer impozabil sunt corelate cu alin. (3), prin trimiterea la operațiunile de reorganizare prevăzute de acest alineat.

77. Prin urmare, legiuitorul român a ales să reglementeze prin două articole separate ale Codului fiscal regimul de impozitare al reorganizărilor naționale și al celor transfrontaliere, cu mențiunea că expunerea de motive a Codului fiscal, dar și a Legii de modificare a Codului fiscal adoptată în 2006 arată că și în privința reorganizărilor naționale s-a urmărit o armonizare benevolă a normei naționale aplicabile cu norma europeană.

78. În același sens pledează reglementarea din noul Cod fiscal, adoptat prin Legea nr. 227/2015, care de asemenea reglementează prin două articole diferite (art. 32 și art. 33) cele două tipuri de operațiuni (naționale și transfrontaliere), însă, de astă dată art. 32 aplicabil operațiunilor naționale reprezintă o transpunere fidelă a Directivei 2009/133/CE. Expunerea de motive a noului Cod fiscal demonstrează că s-a urmărit înlăturarea neconcordanței în definirea tipurilor de fuziune, care a generat o abordare diferită a operațiunilor interne, în raport cu cele transfrontaliere, practică care s-a vrut a fi curmată.

79. Deși noul Cod fiscal, în vigoare din 01.01.2016, nu este aplicabil fuziunii de față, care a avut loc la 31.12.2015, alinierea soluțiilor fiscale este relevantă cu privire la voința legiuitorului de a stabili același regim de impozitare al operațiunilor naționale și al celor transfrontaliere.

80. Dacă, în lumina răspunsului pe care Curtea de Justiție a Uniunii Europene îl va da primei întrebări, Înalta Curte va declara revizuirea admisibilă, va proceda la rejudecarea recursului, rezolvând problemele litigioase cu aplicarea principiului priorității dreptului Uniunii.

81. Autoritatea fiscală și instanța de recurs au arătat că, în condițiile în care a avut loc operațiunea dintre Banca A și Banca B, aceasta nu este o fuziune în sensul art. 27 alin. (3) din vechiul Cod fiscal, câtă vreme înainte de data fuzionării prin absorbție societatea absorbantă Banca A deținea deja 100% din acțiunile societății absorbite, motiv pentru care nu s-au mai emis acțiuni către acționarii societății absorbite.

82. S-a considerat astfel că art. 27 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal ar conține două condiții: fuziunea trebuie să privească două persoane juridice române; în cadrul fuziunii, participanții la oricare dintre persoanele juridice primesc titluri de participare la persoana juridică succesoare. Cea de-a doua condiție a fost considerată pe baza definiției fuziunii din art. 238 din Legea nr. 31/1990. De asemenea, s-a apreciat că beneficiul neimpozitării prevăzut de art. 27 alin. (5) nu operează decât dacă are loc o operațiune dintre cele la care se referă art. 27 alin. (3), printre care nu se numără fuziunea prin absorbție prin care o societate, în momentul și ca efect al dizolvării fără lichidare, își transferă totalitatea activelor și pasivelor către societatea care deține toate titlurile ce reprezintă capitalul său.

83. Având în vedere că reglementarea din art. 27 alin. (5) din Codul fiscal este corespondentă celei din art. 7 din Directiva 2009/133/CE a Consiliului, Înalta Curte ar vrea să cunoască cum se interpretează art. 7 din Directivă, și anume, dacă beneficiul neimpozitării veniturilor provenite dintr-o operațiune de anulare a participației pe care o societate o deține la o altă societate, ca urmare a transferului

activelor și pasivelor societății din urmă către cea dintâi, este dependent sau nu de calificarea operațiunii ca fuziune, potrivit dreptului intern.

84. În fine, în situația rejudecării recursului, în cauză se va pune și problema relevanței înregistrărilor contabile la nivelul societății absorbante.

85. Pe calea expertizei fiscale realizate în fond, s-a arătat că, utilizând standardul contabil internațional IFRS 3 – Combinări de întreprinderi (Ordinul Ministerului Finanțelor Publice nr. 1286/2012), Banca A a reflectat diferența dintre prețul plătit pentru achiziția acțiunilor și valoarea justă a activelor și datoriilor Băncii B la data fuziunii în contul de profit și pierdere, ca pe un câștig în urma unei cumpărări în condiții avantajoase.

86. Expertul fiscal a remarcat că aceste înregistrări contabile diferă de cele pe care le operează entitățile care nu aplică IFRS, ci cadrul comun de raportare contabilă (Ordinul Ministerului Finanțelor Publice nr. 1802/2014 coroborat cu OMFP nr. 1376/2004, până la 21 septembrie 2015, respectiv cu OMFP nr/ 897/2015 ulterior). La acestea, diferența dintre valoarea de piață a activului net transferat și valoarea contabilă a titlurilor deținute de absorbantă corespunzătoare respectivului patrimoniu nu se reflectă în contul de venituri al absorbantei.

87. Autoritatea fiscală și instanța de recurs au concluzionat că evidențierea câștigului respectiv în contul de venituri al băncii absorbante atestă caracterul imposibil al acestui câștig.

88. În aceste împrejurări, Înalta Curte va adresa Curții de Justiție a Uniunii Europene o ultimă întrebare, referitoare tot la interpretarea art. 7 din Directiva 2009/133/CE a Consiliului, și anume, dacă aplicarea soluției de neimpozitare prevăzută de această normă depinde de cadrul de raportare financiar-contabilă adoptat de societatea absorbantă.

89. Revizuenta a arătat că s-ar impune și adresarea unei întrebări referitoare la interpretarea art. 18, art. 26 alin. (2) și art. 63 TFUE, însă, Înalta Curte consideră că, exceptând argumentația referitoare la armonizarea benevolă cu dreptul Uniunii a art. 27 din Codul fiscal, această normă națională și situația pe care o reglementează nu intră sub incidența tratatelor, așa cum cere art. 18 TFUE și nici nu privește vreo restricție privind circulația capitalurilor între statele membre, așa cum cere art. 63 coroborat cu art. 26 TFUE. Art. 27 din Codul fiscal reglementează o situație pur internă, motiv pentru care Înalta Curte apreciază că nu se impune adresarea unei întrebări referitoare la interpretarea dispozițiilor Tratatului anterior amintite.

IX. Suspendarea judecării cererii de revizuire

90. În temeiul art. 412 alin. (7) Cod procedură civilă, Curtea va suspenda judecarea cererii de revizuire, până la pronunțarea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a hotărârii preliminare.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În temeiul art. 267 TFUE, sesizează Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu următoarele întrebări preliminare:

1. Instanța națională are obligația să interpreteze conform cu Directiva 2009/133/CE a Consiliului norma fiscală națională aplicabilă situațiilor interne, care reglementează neimpozitarea veniturilor provenite din anularea participației societății beneficiare la capitalul societății cedente, în circumstanțe precum cele în cauză, în care:

- legiuitorul național a reglementat prin norme distincte operațiunile interne și pe cele transfrontaliere similare, normele nefiind identice;

- norma națională aplicabilă operațiunilor interne operează, însă, cu noțiuni cuprinse în Directivă – fuziune, transfer de active și pasive, anularea participației;

- expunerea de motive a legii fiscale naționale poate fi interpretată în sensul că legiuitorul a intenționat stabilirea aceleiași soluții fiscale pentru operațiunile interne ca și pentru operațiunile transfrontaliere, reglementate prin transpunerea Directivei, pentru a respecta principiul neutralității fiscale a fuziunii într-o manieră nediscriminatorie și aptă să împiedice denaturări ale concurenței?

2. Art. 7 din Directiva 2009/133/CE a Consiliului se interpretează în sensul că nu poate fi refuzat beneficiul neimpozitării veniturilor provenite dintr-o operațiune de anulare a participației pe care o societate o deține la o altă societate, ca urmare a transferului activelor și pasivelor societății din urmă către cea dintâi, pe motiv că operațiunea în cauză nu îndeplinește toate condițiile prevăzute de norma națională pentru calificarea ei drept fuziune?

3. Art. 7 din Directiva 2009/133/CE a Consiliului se interpretează în sensul că beneficiul neimpozitării se aplică câștigului în urma cumpărării în condiții avantajoase, reflectat în contul de venituri al societății absorbante ?

Suspendă judecarea cererii de revizuire până la pronunțarea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a hotărârii preliminare.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 12 octombrie 2021.

Judecător

A. Vintilă

Judecător

A. Ponea

Judecător

C. Vișoiu

Magistrat-asistent

M. Trotea

